

си съ малкия запасъ вода: цѣлиятъ въздухъ тукъ пламти и тече като огнени струи, и никакъвъ сѣнникъ не помага. До какъвто предметъ и да се допрешъ—всичко пѣри нетърпимо; дървената извивка на седлото е гореща, сѣкашъ е насвѣтляно желѣзо; дори кожената козирка на фуражката, необходима защита на очитѣ отъ слънцето, — и тя изпраща огънь. Кожата на лицето и ржцетѣ постоянно пада и се замѣня съ друга; цвѣтътъ ѝ отъ бѣлъ става бронзовъ; въ жилитѣ сѣкашъ тече не кръвъ, а разтопенъ металъ; очитѣ изпжкватъ изъ орбититѣ; дишането е мжчително, горещо. . .

Но ето далечъ е повѣлъ вѣтрецъ и вдига облаци прахъ. Какво щастие! Той сигурно ще докара прохлада. Той сбира предъ себе си коравата трева, той е близко вече. . . Изморенъ отъ горещината, пжтникътъ тича напредъ къмъ желаната прохлада, но уви! — вмѣсто нея, вѣтьрътъ е докаралъ пламъци. Сжщо като отъ отворъ на насвѣтляна печка лѣхва срещу пжтника новъ жаръ; мжкитѣ му ставатъ все по-нетърпими и нѣма избава отъ тѣхъ.

Нѣма ли? Ето тамъ далечъ заиграватъ струитѣ на грамадно езеро. . . Ето и вълнитѣ, разпѣнени по повърхността му, а по брѣга цѣла гора гжстолистни палми. . . Какво блаженство! Пжтникътъ бързо подкарва изморената камила. Животното само се радва на прѣсния водопой и бърза къмъ бѣлитѣ вълни на езерото, но веднага се стжписва, спира се и не иска да върви.

— Кжде отивашъ, несчастнико? — вика на пжтника арабинътъ-водачъ, като обръща камилата на друга страна.